

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1316: Διεξάγεται η Μάχη της Μανωλάδας στην Κοίλη Ηλεία, μεταξύ των στρατευμάτων του Λουδοβίκου της Βουργουνδίας και του Φερδινάνδου της Μαγιόρκας. Ο Λουδοβίκος θα επικρατήσει και θα παραμείνει κυρίαρχος του Πριγκιπάτου της Αχαΐας.

1821: Δύναμη 36 τουρκικών πλοίων κανονιοβολεί τη Σάμο και επιχειρεί απόβαση. Η δύναμη αποβάσεως, αποτελούμενοι από 300 άνδρες, υφίσταται πανωλεθρία. Ισχυρή δύναμη Κρητών επιτίθεται εναντίον 5.000 Τούρκων κοντά στα Χανιά και τους τρέπει σε φυγή με σοβαρότατες απώλειες.

1930: Ο Έλληνας σεφ Γιώργος Σταθάκης επιχειρεί να πέσει από τους καταρράχτες του Νιαγάρα μέσα σ' ένα βαρέλι. Εγκλωβίζεται, όμως, στο πίσω μέρος του καταρράκτη για 18 ώρες και πεθαίνει από ασφυξία.

1946: Ο γάλλος μηχανικός Λουί Ρεάρ επιδεικνύει το πρώτο μαγιό μπικίνι σε υπαίθρια επίδειξη μόδας στο Παρίσι.

1964: Παρουσιάζεται το Σχέδιο Άτσεσον για την λύση του Κυπριακού. Προβλέπει την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, έναντι ανταλλαγμάτων για την Τουρκία (Παραχώρηση της Χερσονήσου της Καρπασίας στην Τουρκία ή μίσθωση της Χερσονήσου της Καρπασίας και παραχώρηση του Καστελόριζου στην Τουρκία). Θα απορριφθεί από την ελληνοκυπριακή πλευρά.

1996: Γεννιέται η Ντόλι το πρόβατο, το πρώτο κλωνοποιημένο θηλαστικό.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1794: Σιλβέστερ Γκράχαμ, αμερικνός ιερωμένος και διαιτολόγος, που έφτιαξε πρώτος μπισκότα ολικής αλέσεως. (Θαν. 11/9/1851)

1897: Γεώργιος Γρίβας - «Διγενής», κύπριος στρατιωτικός και πολιτικός, ιδρυτής της δεξιάς οργάνωσης «Χ» στην Κατοχή και της απελευθερωτικής οργάνωσης ΕΟΚΑ στην Κύπρο. (Θαν. 27/1/1974)

1913: Γεώργιος Κωστάκης, Έλληνας συλλέκτης έργων τέχνης της ρωσικής πρωτοπορίας. (Θαν. 1990)

ΘΑΝΑΤΟΙ

1948: Ζορζ Μπερνανός, γάλλος συγγραφέας (Κάτω από τον ήλιο του Σατανά). (Γεν. 20/2/1888)

1950: Σαλβατόρε Τζουλιάνο, Ιταλός μαφιόζος. (Γεν. 16/11/1922)

1969: Βάλτερ Γκρόπιους, γερμανός αρχιτέκτονας. Έργο του, η Αμερικάνικη Πρεσβεία στην Αθήνα. (Γεν. 18/5/1883)

Η ιστορία του μπικίνι

Το μπικίνι, με την έννοια του ενδύματος που χωρίζεται σε δύο μέρη, είναι γνωστό από την αρχαιότητα. Ανάλογα ενδύματα συναντάμε σε απεικονίσεις αθλητριών σε αρχαιοελληνικές υδρίες και τοιχογραφίες. Το πρώτο σύγχρονο μπικίνι, σχεδιασμένο από τον γάλλο μηχανικό Λουί Ρεάρ, παρουσιάστηκε στις 5 Ιουλίου του 1946, σε υπαίθρια επίδειξη μόδας στο Παρίσι. Πήρε το όνομά του από την Ατόλη Μπικίνι στα νησιά Μάρσαλ, όπου έγιναν οι πρώτες δοκιμές ατομικής βόμβας, με τις εκρήξεις των οποίων παρομοιάστηκε η έκρηξη ενθουσιασμού που προκλήθηκε στον ανδρικό πληθυσμό από τη δημιουργία του νέου μαγιό.

Στην ουσία, ο Ρεάρ τελειοποίησε τη δημιουργία ενός άλλου σχεδιαστή, του Ζακ Εν, ο οποίος είχε παρουσιάσει το δικό του μπικίνι δύο μήνες νωρίτερα. Το είχε ονομάσει Ατομο, υποδηλώνοντας το μικροσκοπικό του μέγεθος. Ο Ρεάρ το έκανε ακόμη μικρότερο, αλλά το πρόβλημά του ήταν ότι δεν έβρισκε κανένα μοντέλο που να τολμά να το φορέσει στην επίδειξη. Τη λύση έδωσε τελικά η Μισελίν Μπερναντινί, μία αισθησιακή χορεύτρια που εργαζόταν στο Καζίνο του Παρισιού.

Χρειάστηκαν δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια μέχρι το μπικίνι να γίνει αποδεκτό στις ΗΠΑ. Μάλιστα, το 1951 η χρήση του απαγορεύτηκε στον διεθνή διαγωνισμό ομορφιάς για την ανάδειξη της Μις Υψηλίου. Ωστόσο, το μπικίνι της Μπριζίτ Μπαρντό στην ταινία του 1957 και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα δημιούργησε

Ο Λ. Ρεάρ παρουσιάζει το πρώτο μπικίνι

μια νέα τάση στην αγορά των μαγιό, που «απογειώθηκε» το 1960, μετά την ποπ επιτυχία του Μπράιαν Χίλαντ Itsy Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka Dot Bikini.

Σταδιακά το μέγεθός του συρρικνώθηκε ακόμη περισσότερο, κυρίως κατά τη δεκαετία του 1980, οπότε έκαναν την εμφάνισή τους τα πρώτα string, αποτελούμενα από λεπτές λωρίδες υφάσματος ή δέρματος. Για την περίπτωση που χρησιμοποιείται μόνο το κάτω μέρος, αφήνοντας το στήθος εκτεθειμένο, συχνά χρησιμοποιείται ο όρος μονοκίνι, εμπνευστής του οποίου είναι ο αυστριακός σχεδιαστής μόδας Ρούντι Γκερνράιχ.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Όταν οι τιμές του καφέ τσακίζουν τα Νέα Ελληνικά

Δύο διαφορετικοί κατάλογοι, το ίδιο όμως σοκαριστικοί. Δύο διαφορετικοί τομείς με διαφορετικούς αριθμούς, αλλά εξίσου σοκαριστικοί. Δύο διαφορετικά μηνύματα από αυτούς τους διαφορετικούς καταλόγους με τους εξίσου σοκαριστικούς, αλλά εξίσου σοκαριστικά. Ο λόγος για τον κατάλογο με τους μέσους όρους των αποτελεσμάτων στις παγκύπριες εξετάσεις και για τον κατάλογο με τις τιμές προϊόντων σε 163 τουριστικά παραλιακά καταλύματα σε όλη την Κύπρο που ανακοίνωσε χτες ο ΚΟΤ. Εκ πρώτης όψεως, κάποιος θα διερωτηθεί τι σχέση μπορεί να έχει ο βαθμός στα ελληνικά με την τιμή του καφέ. Και όμως, στο βάθος έχουν.

Πώς να δεχθεί κάποιος χωρίς σοκ, ότι ο μέσος όρος της βαθμολογίας στα νέα ελληνικά

είναι μόλις 9,52, δηλαδή, κάτω από τη βάση; Πώς να δεχθεί ότι ο μέσος όρος της βαθμολογίας στα αρχαία ελληνικά είναι 10,19, δηλαδή, ελάχιστα πάνω από τη βάση; Πώς να δεχτεί ότι ο μέσος όρος της βαθμολογίας στην ιστορία είναι μόλις 8,8, δηλαδή, αρκετά κάτω από τη βάση; Δεν μιλάμε ούτε για μαθηματικά ούτε για τη φυσική ή τη χημεία, όπου μετρούν σίγουρα οι ειδικές ικανότητες του κάθε μαθητή, αλλά για τα νέα ελληνικά και την ιστορία, με ό,τι αυτό σημαίνει. Όταν μάλιστα, την ίδια στιγμή στον κατάλογο των βαθμολογιών, οι ψηλότεροι μέσοι όροι παρουσιάζονται στα μαθήματα των ξενών γλωσσών, στα τούρκικα (16,51), στα ρώσικα (16,4), στα γερμανικά (15,57) και στα αγγλικά (15,36) τότε το συμπέρασμα προκαλεί ακόμη

μεγαλύτερο προβληματισμό.

Σοκ και στο δεύτερο κατάλογο όταν διαπιστώνει κάποιος ότι ο κυπριακός καφές πωλείται στις παραλίες του τόπου μέχρι 3, 4 και 4.50 ευρώ σε κάποιες περιπτώσεις! Ή ότι το φραπέ το βρίσκει κάποιος στα 4, 4.50, 5.50 μέχρι και στα 6.40 ευρώ! Και τα αναψυκτικά από 2.50 μέχρι και 4 ευρώ, ενώ για ένα χάμπουργκερ με πατάτες κάποιος μπορεί να πληρώσει 12, 14 και 15 ευρώ!

Δύο διαφορετικά θέματα, που στέλνουν δύο διαφορετικά μηνύματα για την Κύπρο του σήμερα. Το ενδιαφέρον των νέων για μόρφωση σε θέματα όπως τα ελληνικά και η ιστορία που θα τους εμπλουτίσουν όχι μόνο με γνώσεις αλλά και με αξίες, είναι εμφανέστατα πλέον, περιορισμένο. Ίσως μεγάλη ευ-

θύνη να φέρει και το εκπαιδευτικό σύστημα. Σε μια κοινωνία όμως, του εύκολου κέρδους, όπου τα παιδιά για χρόνια μεγάλωναν με το «όνειρο» να γίνουν δημόσιοι υπάλληλοι, τι να περιμένει κανείς; Σε μια κοινωνία όπου οι νέοι βλέπουν στον άλλο κατάλογο ότι πουλώντας καφέδες 3 και 4 ευρώ τον καθένα και φραπέ σε ανάλογες τιμές, μπορούν να βγάλουν όσα -ίσως και περισσότερα- και εκείνοι που θα σπουδάσουν φιλολογία, χωρίς να περιμένουν μάλιστα, ένα σωρό χρόνια για να διοριστούν, γιατί να σκοτωθούν για την ιστορία;

Το τελικό κόστος όμως, επιβαρύνει την κοινωνία, αφού οι αξίες κατακυλούν από τη διδαχή της ιστορίας του τόπου και των μνημάτων του Καβάφη, στην τιμή του καφέ...

ΤΑ ΝΕΑ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΖΕΙ

Έχει περάσει στα χρονικά η φράση με την οποία η Βούλα Πατουλίδου συνόδευσε το χρυσό της μετάλλιο το 1992. Και η ίδια αυτή φράση - «Για την Ελλάδα, ρε γαμώτο!» - θα μπορούσε να είναι η λεζάντα της εικόνας του Γιάννη Αντετοκούνμπο που, μαζί με τον αδελφό του Θανάση, ανέμιση την ελληνική σημαία καθώς γινόταν το νούμερο 15 του αμερικανικού ντραφτ ως επιλογή των Μιλγουόκι Μπακς το 2013. Στην εικοσαετία από τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Βαρκελώνης η Ελλάδα άλλαξε. Εγινε χώρα των άκρων, με νεοφασιστικό κόμμα στη Βουλή και καθημερινά φαινόμενα ρατσισμού. Εγινε όμως και μια πολυπολιτισμική χώρα που τα παιδιά των μεταναστών την έχουν αγκαλιάσει ως πατρίδα. Κάπως έτσι ένας μαύρος παίκτης του NBA που μιλάει ελληνικά ακυρώνει με την παρουσία του τα μαύρα μπλουζάκια και τα «Χάιλ Χίτλερ». Και μας θυμίζει ότι η Ελλάδα που κερδίζει είναι οικουμενική.